

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Skoma - Lux, s. r. o.**, se sídlem Polská 553/26, Olomouc, zastoupené JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalovanému: **Celní ředitelství Olomouc**, se sídlem Blanická 19, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2007, č. j. 22 Ca 167/2007 - 27, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2007, č. j. 22 Ca 167/2007-27, **se odkladný účinek nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2007, č. j. 22 Ca 167/2007 - 27, bylo k žalobě podané žalobkyní zrušeno rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Olomouc ze dne 5. 4. 2007, č. j. 747/07-1301-21, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc ze dne 28. 11. 2006, č. j. 7501-2/05-1361-021, o dodatečném vyměření spotřební daně z dovezeného zboží ve výši 8058 Kč a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jíž se domáhá zrušení uvedeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel současně podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že rozsudek krajského soudu je nepřipadným precedents v realizaci komunitárního práva v oblasti sazebního zařazení zboží v obecné rovině. V tomto směru na jedné straně stojí rozhodnutí národního orgánu soudní moci a na straně druhé komunitární sekundární normativní správní akt vydaný Komisí jako výsledek řádného schvalovacího procesu ve věci, v níž je aprobována nařízením Rady (EHS) č. 2568/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku. Zásah krajského soudu tak může negativně determinovat aplikační praxi celních orgánů rozhodujících o sazebním zařazení zboží a do budoucna vyvolávat právní nejistotu. Existence dvou rozdílných názorů na sazební zařazení předmětného zboží vytváří z hlediska právní jistoty nepřijatelný stav pro zajištění jednotného používání kombinované nomenklatury. Nesprávná interpretace VIP krajským soudem pak může být zavádějícím vodítkem pro ty subjekty, které vystupují před celními orgány v celním řízení. Výklad

podaný krajským soudem proto zcela jistě neprospěje legitimnímu očekávání adresátů práv a povinností v zákonné rozhodnutí.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti lze vyhovět jen tehdy, jsou-li kumulativně splněny tři podmínky: a) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro navrhovatele znamenaly „nenahraditelnou újmu“, b) přiznání odkladného účinku by se nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a c) nebylo by v rozporu s veřejným zájmem. Zatímco důkazní břemeno v souvislosti s hrozbou nenahraditelné újmy nese navrhovatel, splnění dalších dvou podmínek musí ověřit a posoudit soud sám.

Nenahraditelnou újmou je újma nenapravitelná a nezvratná, kterou nemusí být jen újma na majetku, ale třeba i přímo hrozící újma na zdraví.

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti však vůbec nekonkretizuje, jakou nenahraditelnou újmu by pro něho znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, v čem spočívá nenahraditelnost uvedené újmy a z jakých konkrétních okolností toto dovozuje. Argumenty, jež uvádí na podporu svého návrhu (rozsudek krajského soudu je nepřipadným precedentem, zásah krajského soudu může negativně determinovat aplikační praxi celních orgánů a do budoucna vyvolávat právní nejistotu, rozsudek vytváří nepřípustný stav z hlediska právní jistoty, nesprávná interpretace krajského soudu může být zavádějící pro subjekty, které vystupují před celními orgány, situace zcela jistě neprospěje legitimnímu očekávání adresátů práv, apod.) jsou nic neříkající z hlediska kritérií nenahraditelné újmy ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., a v podstatě jen dokreslují právní argumentaci kasační stížnosti samé. Vznik nenahraditelné újmy ve smyslu shora uvedeném proto z těchto argumentů nelze jakkoliv dovodit a stěžovatel to ostatně výslovně ani nečiní.

Protože stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neuvedl žádné skutečnosti, z nichž splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku dovozuje, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno (§ 107 s. ř. s., věty za středníkem a contrario).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu